

O ve Ben

HÜSEYİN AKKAYA*

Başlığı Necip Fazıl'ın "O ve Ben" isimli eserinden ödünç aldım. Ada takılıp kalmayın. Bu başka bir hikâye.

Onu gıyaben tanıyordum. Buna, tanıma da denilemezdi. İsmi üç ciltlik bir kitapta görmüştüm. Ortaokul çağlarında hocalarımla teşvikiyle değerini bilmeden aldığım kitaplar vardı. Bunlar hadis kitapları idi. Sönmez Neşriyat'tan dört ciltlik *Selamet Yolları*, sonra Ahmet Davutoğlu'nun periyodik aralıklarla cilt cilt çıkmaya başlayan *Sahih-i Müslim Şerhi* bunlardan bazıları idi. Muhtevasını anlayacak bilgi birikimine sahip değildim. Zaten yaşım da buna müsait değildi. Kaliteli cildi, sarı renkli birinci hamur kâğıdıyla nefis kitaplardı. Manasına nüfuz edemsem de zaman zaman sayfalarını ziyaret etmekten zevk alırdım. Bu yayınevinin yöneticileri yüksek bir estetik zevke sahip olmalıydılar. Alıp da unutamadığım, zaman zaman sayfaları arasında kendimi kaybettiğim *Unutulmaz Mısralar* bunun yalnız gözle değil gönülle de görülür bir deliliydi. Kitapçı raflarında aynı yayınevinin daha önce çıkardığı üç ciltlik büyük boy bir eser daha görmüştüm. Enfes mi enfes bir kitap: Nahifi'nin *Manzum Mesnevi Tercümesi*. Kâğıdı ve cildiyle albenisi yüksek bir eserd.

* Prof.Dr., Cumhuriyet Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Sivas (hakkaya@cumhuriyet.edu.tr).

Edinmeden edemedim. Bir sayfada iki sütun üzerine *Mesnevi*'nin Farsça orijinal metni, yanında yine iki sütun üzerine Nahifi'nin manzum tercümesi, ilerleyen senelerde sırrına vâkıf olduğum güzel bir talik hatla yazılmış, karşı sayfada Nahifi tercümesinin Latin alfabesiyle okunuşu, yan sütunda ise sadeleştirilmiş hâli verilmişti. İlk sayfada ise üstte kitabın adı, sayfanın alt tarafında böyle hacimli bir eserin manzum tercümesini yeni harflere aktaran ve onu sadeleştirerek nesre çeviren yazarın ismi vardı. Hiç duymadığım bir isimdi. O güne kadar okuduğum ve göz gezdirdiğim kitaplarda dahi rastlamadığım bir addı. Yaşadığım şehirde bu isimle çağırılan bir çocukla hiç karşılaşmamıştım. Kitabı anlayacak yaşta değildim. Yalnız yazarının farklı bir insan olduğunu o an anladım. Sonra yazarı da kitabı da unuttum. Çocuktum. Gafletim çocukluğumdandı. Bağışlayın.

Çocuktum. Günler ayları, aylar yılları kovaladı. Zaman su gibi aktı. Bir de baktım orta, lise ve üniversite bitmiş; doğduğum ve yaşadığım taşra kentinde edebiyat öğretmeni olmuşum. Beş altı yıl liseli gençlerle hemhâl oldum ve onlardan çok şey öğrendim. Seksenli yıllardı. Bulduğum şehre kurulan üniversite hızla geliyordu. Güzel bir tesadüf eseri yüksek lisansa başladım. Dersler bitmeden araştırma görevlisi imtihanı açıldı. Girdim. Nasibim varmış, kazandım. Artık araştırma görevlisiydim. O güne kadar kendimi layık görmediğim bir göreve gelmişim. Üniversiteye yeni başlamıştım. Seni İstanbul'a gönderelim dediler. "Olur" dedim. Başka türlü cevap veremezdim zaten. Meğer bölüm hocalarından Nâzım Hikmet Polat Bey, İstanbul'da Prof. Dr. İnci Enginün'le görüşmüş, "Araştırma görevlileri aldık ama doktora yaptırma imkânına sahip değiliz. Size göndersek kabul eder misiniz?" diye sormuş. O da lütuf buyurup olumlu cevap vermiş. Bizim haberimiz yok. Marmara Üniversitesine resmî yazılar gitti, oradan resmî cevaplar geldi. Araştırma görevliliğimin üçüncü ayında aynı bölümden Arş. Gör. Halil Hadi Bulut'la birlikte YÖK Yasası'nın 35. maddesinden istifade ile kendimi İstanbul'da buldum. Yüksek lisans ve doktora yapmak üzere üniversitemde işgal ettiğim kadro, Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsüne aktarıldı.

İstanbul'daydım. "Aziz İstanbul"da. O güne kadar İstanbul'u bir defa görmek nasip olmuştu. Dört beş gün sahaflarda, sur içinin tarihî

mekânlarında sarhoşçasına dolaşıp durmuştum. Rüya gibi gelip geçmişti. Yaşadığım şehre dönmüştüm. Ama hayallerim İstanbul'daydı. Gözlerimi kapadığımda kendimi İstanbul'da buluyordum. Şimdi yaşadığım hayal değil hakikatti. İstanbul'daydım. “Canım İstanbul” da. “Rüyaların onda misâle kavuştuğu” İstanbul'da. Ve onun huzurundaydım. O ismini çocuk yaşta kitapta gördüğüm zatın huzurunda. O, Marmara Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesinde Eski Türk Edebiyatı Kürsüsünde şöhretli bir âlimdi. Bense tanınmayan, bilinmeyen biriydim. Sadece taliptim. O, tekkeler kapanmadan önce Karaman'daki Mevlevi tekkesinin son şeyhinin, Hz. Mevlâna'nın torunlarından Zükür Çelebi'nin ahfadındandı. Bense askerlik dışında köyünden dışarı adım atmamış Orta Anadolu bir köylünün torunuydum. Kader beni İstanbul'a sevk etmişti. Onun yönetiminde yüksek lisans ve doktora yapmak üzere YÖK tarafından görevlendirilmiştim. O güne kadar onu hiç görmemişim. Bütün cesaretimi toplayarak kapısını vurup odasına girdim.

Onun huzurundaydım. Odaya girdiğimde ayaktaydı. Uzun sayılamayacak bir boy. Hafif irice sola biraz eğik bir baş. Duru, beyaz bir yüz. Yeşil, kahverengi ve mavinin karışımı daha ziyade maviye çalan iki ela göz... Fiziki görünüşünden bunları hatırlıyorum. İşaret ettiği yere oturdum. Anadolu'dan İstanbul'a gelen, İstanbul'da büyük bir hocanın huzuruna çıkan taşralı bir gencin hâli nasıl olur. Ağzım kurudu. Dilim damağıma yapıştı. Geliş sebebimi anlatmaya çalıştım, anlatamadım; kendimi tanıtmaya gayret ettim, tanıtamadım. İmtihan için olduğunu sonradan fark ettiğim bir iki soru sordu. Doğru dürüst cevap veremedim. Söz bitti. Odadan çıkmak mecburiyetinde hissettim kendimi. Çıktım. Ne yapacağımı şaşırılmışım. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Fakülte binası beş altı katlı bir apartmandı. Marmara Üniversitesi o yıllarda yeni kurulmuş, boşaltılan bazı resmî binalar rektörlüğe ve fakültelere tahsis edilmiş, Fen-Edebiyat Fakültesi de Fındıkzade'de Millet Caddesi ile Vatan Caddesi arasında kiralanan bir apartmana yerleşmişti. Dairelerin aralarındaki bazı duvarlar açılmış; gerekli yerlere öğrenciler için derslikler, memurlar ve hocalar için odalar oluşturulmuştu. Sınıflar küçük, hocaların odaları onlardan da küçüktü. Geldiğim taşra üniversitesinde her araştırma görevlisine bir oda verilmişti. Burada ise iki üç profesör bir odada oturmak, beş altı doçent küçük bir odaya sığışmak mecburiyetinde kalmıştı. Onun, o ünlü hocanın odası da küçüktü. Talebesi Yrd. Doç.

Dr. Metin Akar'la aynı odayı paylaşıyordu. Onunla ilk karşılaşmamızda bu küçük oda daha da küçülmüş, duvarlar üzerime üzerime gelir gibi olmuştu. Huzurundan ayrıldığımda gayriihtiyari araştırma görevlilerinin odasına gittim. Sekiz dokuz araştırma görevlisi büyükçe bir odada birlikte oturuyorlardı. Yan yana karşı karşıya sıkışık bir şekilde dizilmiş çalışma masaları ve her masada araştırma konusuna gömülmüş asistanlar. Onlarla kısa bir tanışma oldu. Sonra herkes önündeki kitaplara, kâğıtlara döndü. Bense İstanbul'a. Tarihî mekânlar... Kubbeler, minareler, medreseler... Sur içinin küçük, daracık sokakları... Karmaşık duygular içerisinde bir hafta dolaştım durdum.

Bir hafta sonra yine onun kapısındaydım. Girmeliydim. Başka çarem yoktu. Girip anlatmalıydım. Ama nasıl? Ben de bilmiyordum. Bütün cesaretimi toplayıp kapıyı çaldım. İçeri girdim. Selam verdim. Selamımı aldı. "İyi bir başlangıç." diye düşündüm. Selamımı almıştı. Bir sandalyeye ilişir gibi oturdum. YÖK Kanunu'nun 35. maddesine dayanarak üniversitemin beni bu fakülteye gönderdiğini, burada yüksek lisans ve devamında doktora yapmak üzere görevlendirildiğimi dilim döndüğünce anlatmaya çalıştım. O bu kanunun ne zaman çıktığını bilmediğini, öyle her gelene lisansüstü çalışma yaptıramayacağını, hele hele tanımadığı öğrencilerle bu işin olamayacağını söyledi. Donup kalmıştım. Bir şeyler söylemeye çalıştım. Olmadı. Söyleyemedim. Ne kendimi tanıtabildim, ne kanuni haklarımı anlatabildim. Odadan sessizce çıktım. Ayaklarım araştırma görevlilerinin odasına götürdü beni. Oda yine kalabalıktı. Kimi tezine çalışıyor, kimi yârenlik ediyordu. Pek çok araştırma görevlisi vardı. Yeni Türk Edebiyatından beş altı, Eski ve Yeni Türk Dilinden en az dört beş araştırma görevlisi olmasına rağmen Eski Türk Edebiyatında hiç araştırma görevlisi yoktu. Arkadaşlarla selam kelam ve biraz hoş beşten sonra Eski Türk Edebiyatı Anabilim Dalında niçin araştırma görevlisi olmadığını sordum. Bir arkadaş o kürsünün hocasının çok titiz olduğunu, öyle her öğrenciyi beğenmediğini, bu sebeple araştırma görevlisi almadığını söyledi. "Eyvah! Şimdi ben ne yapacağım." dedim içimden. Öylece kalakaldım. O an kendimi çok çaresiz hissettim.

Aynı görevlendirme yazısı ile İstanbul'a geldiğimiz arkadaşım benim gibi değildi. O Yeni Türk Edebiyatı Kürsüsünde araştırma görevlisi idi. Hocası ile hemen ünsiyet peyda etmişti. Maddi sıkıntısı yoktu. Aile-

den zengindi. Cömertti. Dosttu. Benim durumuma üzüliyordu. “İnci Hanım'a durumu anlatalım.” dedi. Anlattık. İnci Hanım gidip hocayla görüştü. Ben kapıda bekliyordum. Ne konuştular, bilmiyordum. İnci Hanım odadan çıktı, “tamam” dedi. Ben odaya girdim. Selam verdim. İşaret edilen yere oturdum. Sükût geldi. Odayı şöyle bir kolaçan edip sessizce ayrıldı. O söze başladı. Kendisi ile çalışmanın çok zor olduğunu, gece gündüz sürekli gayret etmek gerektiğini, huzuruna bahanelerle değil araştırmalarla geleceğime dair söz verirsem kabul edebileceğini söyledi. Daracak oda bir anda genişledi. Güneşin ışığından farklı bir aydınlık pencereden içeriye doldu. Ferahladım. Evet dedim. Sevincim sime yansımıştı. Odadan ayrıldığımda içim içime sığmıyordu. O beni öğrenciliğe kabul etmişti.

Sevincim kısa sürdü. Çünkü has odaya değil de bekleme odasına alınmışım. O beni tam olarak kabul etmemişti. Tereddütleri vardı. Farkındaydım. Haftada bir iki gün odasına uğruyor, söylediklerini dikkatle dinliyor, bu esnada hata yapmamaya azami gayreti gösteriyordum. Odadan ayrıldığımda onun konuşmalarını kelime kelime zihnimden geçiriyor, jestlerini ve mimiklerini hayalimde canlandırıyor, bakışlarından anlamlar çıkarmaya çalışıyordum. Sonuçlar olumsuzdu.

O günlerde şarkın en lirik şairlerinden Şirazlı Hafız'ın bir mısraı bütün benliğimi sarmıştı. Kalbimden dilime, dilimden kalbime yankılanıp duruyordu. Hâlâ tekrar ederim:

Ki aşk âsânnümûd evvel velî üftâd müşkil-hâ

(Aşk önce kolay gözüktü, sonra pek çok zorluk ortaya çıktı.)

Bu mısra beni yüreğimden yakalamıştı. Eskilerin “Sehl-i mümteni” dedikleri bu olsa gerekti. Sade mi sade, akıcı mı akıcı, lirik mi lirik... Böyle bir mısraya sahip olmak için neler feda etmezdim ki. Keşke bir şair olsaydım, böyle bir mısra yazsaydım, sonra sussaydım. Yeterdi. Aşk önce kolay gözüktü, sonra pek çok zorluk ortaya çıktı. Zorluk, meşakkat, sıkıntı yalnız aşkta mı? Her şey aşk gibi önce insana ne kadar da kolay gözükiyor, sonra nasıl da zorluk ortaya çıkıyor. Şair evrensel bir gerçeği şiir diliyle ne güzel ifade etmişti. Herkes için, her çağda ve her mekânda geçerli bir hakikati bir mısraya sığdırmak Şirazlı Hafız'a, şarkın bu

“lisânü'l-gayb” diye nitelendirilen evladına nasip olmuştu. Mısradan aşkı kaldır, yerine neyi koyarsan koy, yadırganmıyordu. İstanbul'a gelmek önce kolay gözüktü, sonra pek çok zorluk ortaya çıktı. Yüksek lisans yapmak önce kolay gözüktü, sonra pek çok zorluk ortaya çıktı. Ona öğrenci olmak önce kolay gözüktü, sonra pek çok zorluk ortaya çıktı. Bu liste uzayıp gidiyordu.

Olumsuzluk yalnız hoca talebe ilişkisinde değildi. Hayat da olanca sıkıntısıyla üzerime üzerime saldırıyordu. Hanımı, çoluğu çocuğu memlekette bırakmış, İstanbul'a tek başıma gelmişim. Ne yerim vardı ne yurdum. Bir arkadaşımın bekâr evine sığınmışım. Yalnızdım. Kiralık evlere bakıyordum. Çok pahalıydı. Neredeyse asistan maaşının yarısı kadardı. Başka bir gelirim de yoktu. Geçim zordu. Yüksek lisans yapmak zordu. İstanbul zordu. Böyle zamanlarda insan ne yapabilir ki? Şiire sığınır. Duygularım yoğunlaştı, yoğunlaştı mısralara döküldü. Gönlümde billurlaşan mısralar kâğıtlara karalandı. Bazı kelimelerin üzerleri çizildi. Yanlarına oklar çıkarılarak yeni kelimeler yazıldı. Şiir tamam oldu. Beyaz bir sayfaya itina ile tebyiz edildi. Sonra odasında olmadığı bir zamanda onun masasına konuldu. Aslında masasına bırakılan şiir değil kalbimdi. Son cümle size mübalağalı gelebilir. Şiiri okuyunca bana hak vereceğinizi ümit ediyorum. Ben defalarca okudum. Bu sefer birlikte okuyalım:

Pervâne kesilip can güneşine
Can içre kanatsız dönmeye geldim
Çileyle harlanan aşk ateşine
Senin ocağında yanmaya geldim

Can karnış kesildi nâya hasretim
Durgun bir denizim aya hasretim
Pınar başındayım suya hasretim
Elinden içerek kanmaya geldim

Çınlar kulağında bir kutsal çağrı
Sızlar yüreğimde ince bir ağrı
Bilirim geçemez kapından eğri
Özümü doğrultup sunmaya geldim

Ben ki biçâreyem ağızım dilim yok
 Garibim yalnızım yurdum ilim yok
 Kırık kanatlarım kolum elim yok
 İlim bahçenize konmaya geldim

İsmiyle müsemma ilmiyle Âmil
 Hem Çelebioğlu hem de ehl-i dil
 İlim bir denizdir o ise sahil
 Çağladım yoruldu dinmeye geldim

O, şiirimi okuyunca neler hissetmişti acaba? Acaba hakkımda neler düşünmüştü? Benimle ilgili düşüncelerinde bir değişiklik olmuş muydu? Bu soruların cevabını çok merak ediyordum. Bir sonraki günü iple çektim. Mesai saati başlar başlamaz kendimi onun odasında buldum. Hayret. Bu günün bir önceki günden farkı yoktu. “Masanıza bıraktığım şiiri...” diye söze başlayacaktım. Başlayamadım. O, şiir konusuna gelmedi. Ben de şiirden bahsedecek cesareti kendimde bulamadım. Sanki hiç yazılmamıştı o şiir. Ne olduğunu unuttuğum kısa bir sohbetten sonra müsaade istedim. Ancak bir hafta sonra odasına gidebildim. Durum yine aynıydı. Ben zannediyordum ki, o bu şiiri okuyunca kapılar açılacak, ben has odaya adım atacağım. Ve orada kalacağım. “Şiirim hiç tesir etmemiş.” diye düşündüm. Böyle olmamalıydı. Olumsuz bile olsa bir şeyler söylemeliydi. Dayanamadım. Odasına gittim. “Hocam,” dedim, “masanıza bir şiir bırakmıştım.” Daha sözümün devamı bitmeden “Ha, o şiir senin miydi?” dedi. Şiiri okumuştum, ama kimin yazdığını, masasına kimin koyduğunu bilmiyordu. Hâlbuki şiirin altına adımlı yazmıştım. İmza yerindeki ismi okumuş olmalıydı. Ne yazık ki şiirin altındaki isim beni hatırlatmamıştı ona. Meğer o güne kadar nezdinde adsız yaşamışım. Defter-i divana adımlı kaydettirecek bir başarı gösterememişim. İşaret ettiği yere oturdum. Şiirim hakkında görüşlerini söyledi, daha ziyade şiir üzerine uzun bir sohbet yaptı. Rahat bir nefes aldım. İçim içime sığmıyordu. Kabul edilmişim.

Onun tarafından öğrenciliğe layık görülmüştüm. Gerçi resmî yazışmalar ve akabindeki kabul yazısı ile İstanbul'a gelmiş ve Sosyal Bilimler Enstitüsüne kaydımı yaptırmıştım. Hatta geldiğim üniversitede aldığım yüksek lisans dersleri eşdeğer sayılmış, enstitü yetkilileri doğrudan

teze başlayabileceğimi bana bildirmişlerdi. Bunlar mühim değildi. Resmî kayıttan daha çok onun kabulü önemliydi. O da uzun ve sıkıntılı bir süreçten sonra gerçekleşmişti. Artık talebesiydim. Daha önce üniversitemde aldığım derslerin *not çizelgesini* istedi. Derslerin isimlerine ve kredilerine şöyle bir göz atıp “Yarıdan itibaren benim Metin Şerhi derslerine gir, kütüphanelere gitmediğin zamanlarda da odamda otur.” dedi. İçim sevinçle dolup taşı. Mutluluk dedikleri bu olsa gerekti.

Ertesi gün sınıfa girdim. Sanki sınıfa değil de başka bir dünyaya adım atmıştım. O, öğrenci sıralarının arasında dolaşarak elindeki deftere arada bir bakıyor, oradan bir beyit okuyor, sonra şerhe başlıyordu.

Yine zevrak-ı derûnum kırılıp kenâra düşdü
Dayanır mı şişedir bu reh-i sengsâra düşdü

beytiyle derse başladı. Yine gönlümün incecik şişesi kırılıp kenara düştü diyordu. Sesinde bir kırılma vardı. Kalbi, muhtemelen geçmiş zamanlarda çok kırılmıştı. Belliydi. “Yine” diyordu. Yine kırıldı. Daha önce kalbi nasıl yaralanmıştı, bilmiyordum. Duyduklarım vardı. Asistanlık dönemlerinde esen sert ve hoyrat rüzgârlar İstanbul'dan alıp Palandöken Dağı'nın eteklerine kadar savurmuştu onu. İçindeki gurbeti dışındaki gurbetle birleştirip doğunun o kadim şehrinde çilesini doldurmuştu. Daha sonra kader onu Ankara'ya sürüklemişti. Çilesi tamamlanmamış olmalı ki on bir yaşındaki büyük kızı bir trafik kazası sonucunda âlem-i cemâle yükselmişti. Çok sevdiği ciğerparesini orada toprağa vermişti. Ben uzaklardaydım. Şahit olmadım. Çocuklar gibi ağladığını söylemişlerdi. Her yerde parçalanıyor, bir parçasını oralarda bırakıyordu. Belki bu yüzden eski zaman ermişlerine has bir hüznün gözlerinde yerleşip kalmıştı. Belki bu sebeple yine diye başlayan beyit dilinden dökülürken kalbi bir daha kırılıyor, kelimeler yükseklerden taşlık bir yola düşen pul bir şişe gibi paramparça oluyordu. Ulu cediti Mevlâna'nın şiir diliyle, “Ufalanmış kuru ekmekler gibi yerlere dökülüp saçıldım; gel topla, gel topla!” diye hâlâ gök kubbede yankılanan feryadından bir nasip sanki ona da verilmişti. O gün sınıfta bu mısra ile ilgili neler neler dinledim. Gönlüm inceldikçe inceldi. Böylesine incelmüş bir gönlün kırılması mukadderdir. İşte o da kırıldı. Yalnızlığın ve gurbetin hassaslaştırdığı kalbim onlarca parçaya bölündü. Tuz buz olup dağıldı. Ama bu

bölünme ve dağılma bana elem değil inşirah vermişti. Çünkü o, kırılmış gönülleri tamir etmenin reçetesini de yorumları arasına yerleştirmeyi ihmal etmiyordu. Bu sefer Efendimiz'den bir hadisle yapmıştı bunu: “Ben kırık kalplerle beraberim.” Sarsıldım. İçimden niyaz makamında sessiz bir çılglık koştum: “Ah Efendim! Sen kırık kalplerle berabersen –ki öyle- keder de ne ola ki!” Yerimden hemen fırlayıp kalbimin her bir parçasını birer birer toplayarak yola koyuluyorum. Kalbim bütünleniyor. Dağılan suretler bir araya geliyor. Parça bölük şekil kırıntıları birleşiyor. Görüntü netleşiyor. Kalbimi sırlıyorum. Âşık yolda kalmamalı, her daim yolda olmalı, biliyorum. Yola devam ediyorum. O da devam ediyor. İnce pul şişe anlamındaki zevrak kelimesinin diğer manasını dikkate alarak yeni bir yoruma başlıyor. Bu sefer gönül bir kayığa dönüşüyor. “Yine” diyor, “yine gönül kayığım kırılıp kenara düştü.” Gönül bir kayığa benzeyince, deniz olmadan olmaz. Araya derya giriyor. Deryadan başka bir mısraya gidiyor. Çağrışımlar çağlıyor âdeti. Aynı şairden yeni bir mısra gönlümüzün en hassas noktasına dokunuyor:

O bahr-i cezbede kim gönlüm ıztrâba gelür

Yorum açılıyor. Gönlümüz de... Bu sefer cezbe denizinde, çırpınıp duruyoruz. Kendinden geçme deryasında keder dalgalarıyla coşup savruluyoruz. Deruni bir ızdırâpla sarsılıyor. ızdırâb kelimesinin Arapça “darabe=vurmak” kökünden geldiğini biliyoruz. Bir türkü güftesi havada uçuyor. Göğsümüze vura vura sol yanımızı çürüttüğümüzü o türküden öğreniyoruz. Gönül kayığı uçsuz denizlerin ortasında bir görünüş bir kayboluyor, alçalan dalgalarla inip yükselen dalgalarla kabarıyor, sonunda sarp kayalıklara çarparak paramparça oluyor. Ben kendimi sınıfta, en arka sırada oturuyor sanıyordum. Beni, içimdeki beni bir cezbe denizinin ortasında buluyorum. Kendimde değilim. Deryadayım.

Başka bir gün yine sınıftayım. Siz sınıf dediğime bakıp da sınıfta kalmayın sakın. Başka bir âlemdeyim. Yine bir beyit okuyor. Kelimeler dudaklarından yumuşak bir tonda tane tane dökülüyor.

Amân lafzı senin ism-i şerîfinle müsâvîdir
Anun-çün âşıkın zikri amândır yâ Rasûllallâh

İlk kelimeyi aman dilercesine biraz vurgulu telaffuz ediyor. Devamında ise beyitteki muhatabı incitmek için olsa gerek sesinin kararı pest perdede seyrediyor. Bana öyle geldi. Beyti okumadan önce şöyle bir duruyor. Huzurda gibi. “Gibi” si fazla oldu. Huzurda. Hiç kıpırdamıyor. Nâbî'nin meşhur şiirindeki “Sakın terk-i edebden!” ihtarını divan satırlarından çıkıp onda bir tavra dönüşüyor. “Amân!” diyor. Aşk yaratıldığı günden beri aşka tutulmuşların aman'ları sınıfta yankılanır gibi oluyor. Ben öyle seziniyorum. Orada kalmıyor. Amân kelimesinin te'vîline giriyor. Bizi amân'ın evveline yolculuğa çıkarıyor. Elif'ten mîm'e ve nûn'a varıyoruz. Tekrar elife döneceğiz, biliyoruz. Aman kelimesi aralanıyor. Bir de bakıyoruz yerin dümdüz olduğu, güneşin tepe noktasına yanaştıkça yanaştığı, boğazımıza kadar tere battığımız o dehşet günündeyiz. Âdem Peygamber'e koşuyoruz. “Rabbim nezdinde bizim için şefaate bulunmaz mısın?” diye ona yalvarıyoruz. O, Hz. Nuh'u işaret ediyor. Ona niyaz ediyoruz. O, Hz. İbrahim'i gösteriyor. Ona yakarıyoruz. Sıra-sıyla o Hz. Musa'ya, o Hz. İsa'ya, o da Efendimiz'e yönlendiriyor. Onun önündeyiz. Başımız eğik, gözümüz yaşlı “Aman!” diyoruz. Aman şefaate, şfaat aman'a aralanıyor. An içre yaşıyoruz bu hâli. Yaşadık. Yaşayacağız. Tekrar sınıfta buluyoruz kendimizi. O, kelimedden kelimeye geçiyor. Amân'dan emn'e ulaşıyor. Kendimizi emniyette hissediyoruz. Konuşmadan yapamayan, yerinde duramayan öğrencilerde çıt yok. Huzur gelip sessizce kalplere yerleşiyor. Kelimeler yüz görümlüğü istemeden nikaplarını kaldırıyorlar. Meğer emn, emniyet, emânet, îmân, te'mîn, mü'min, mü'mine aynı köktenmiş, akrabalarmış, birbirlerinden ayrılmazlarmış, yeni kavriyoruz. O daha derinlere iniyor. Amân'dan emân'a, emân'dan emîn'e geliyor. Vakit tamam olunca birbirinden ayrılan Âmine ile Emîn tekrar birleşiyor. Perdeler açılıyor. Kelimeler hem lafızlarıyla, hem anlamlarıyla, hem de sayısal değerleriyle ortaya çıkıyor. “Amân” lafzı ile Efendimiz'in has isminin ebced değerinin aynı olduğunu öğreniyoruz. Harf ve şekil olarak değil mana hâlinde akkorlaşan bir “mim” kalbimize akıyor. Efendimiz ism-i şerifiyle teşrif ediyor. Evvelki âşiklara uyararak yek-ahenk bir avaz ile “Amân!” diyoruz. Huzurdayız. Huzurdayım.

Mutluydum. Gönlüm sürur deryasına yüzüyor gibiydi. Artık onun daire-i devletindeydim. Derslerinden ve sohbetlerinden istifade etmeye çalışıyordum. Yavaş yavaş yakın çevresi ile tanışmaya başladım. Doktora yaptırdığı öğrencileri Metin Akar Bey'i, Nejat Sefercioğlu Bey'i az çok eserlerinden biliyordum. Bu biliş vicahiye dönüştü. İyi bir divan şairi olan çocukluk arkadaşı iktisatçı Nahid Aybet Bey'i odasında gördüm ve sohbetinde bulundum. Niyazî-i Mısırî'ye yazdığı naziresinden,

Kaf dağından çün getirdik aşkımız kervânını
Mâlimizden mahrem-i bâzâr olan anlar bizim

beytini kendisinden dinledim. O pazara girebilmek ve orada kalabilmek için beyti öpüp kalbimin en mahrem köşesine koydum. O beyte tutunup zaman zaman Kafdağı'na gidip gelmeyi denedim. Ben öğrencisi olduğumda asistanları yoktu. Yüksek lisans yaptırdığı öğrencileri vardı. Onlar arasından bilinen ve bilinmeyen imtihanları kazanarak araştırma görevlisi olan Sabahat Hanım'la ve Nihat Bey'le dost oldum. İki sene sonra fakülteye iki saatlik mesafede bir semtte ev tutarak ailemi ve çocuklarımı İstanbul'a getirdim. Yüksek lisans tezimi onun rahle-i tedrisinde tamamladım. Görenler ve okuyanlar güzel olduğunu söylediler. Tezimdeki güzellikler -varsa eğer- onun gözetiminde yapılmasındandır, eksiklikler ise bizdendir, böyle biline. Daha ne güzellikler gördüm, onları tasvire kelimeler kâfi gelmez. Ne nimetler tattım, onları anlatmak belagatten nasipsiz bu fakirin boyunu aşar. Kalsın...

Kalsın... Her şeyi şimdilik bir kenara bırakalım. Kalsın... Kelimelelerin tarif etmekte yetersiz olduğu güzellikler bir köşede dursun, tamam; ama sözümüz eksik kalmasın. Hiç olmazsa ondan öğrendiklerimizi nakledelim. Gerçi öğrendiklerimiz öğreneceklerimiz yanında deryada damla misali kalır. Olsun. Biz yine de o damlaları inci taneleri gibi etrafa saçalım. Ondan neler öğrendik neler. Tam öğrenebildik mi acaba? Ne gezer! Hem öğrenmek kadim kutsal kitabın metaforuyla "yeli kavramak" gibidir. İnsan bir şeyi tam olarak öğrenmeye kadir değildir. Öğrenmek aklın işidir, anlamak ise kalbin. O hâlde kalbimizi şöyle bir yoklayıp anladıklarımızdan bir demet sunalım. Anlayacaklar için bir tanesi bile kâfidir. Çünkü anlayıp anlattıklarımız, bizden değil ondandır:

Evvela destursuz başa girilmeyeceğini anladım. Bu, kalemi eline alan her ilim adamının çekindiği “şöhre-i âlem” tenkit ustasının “Destursuz Bağ...”ı değildi. Şiirini nesirle kaleme alan şu meşhur sanatkârın davet ettiği “Erenlerin Bağı” da değildi. Başka bir bağdı bu. Özge bir meclisti. Bu meclise gel denilmeden gelinmeyeceğini, eğer kanun ve yönetmeliklere dayanarak varılırsa kapının ardında kalınacağını, farkında olmadan böyle edepsizlik edilse bile o kapıdan ayrılmamak gerektiğini, sabırla beklenirse kapının bir gün açılacağını gördüm ve yaşadım. Geç de olsa anladım.

Büyüklerin yanına davranıştan konuşmaya, giyim-kuşamdan tavra kadar kendimizi sığaya çektikten sonra varmak gerektiğini anladım. O, yaz aylarında Göztepe'deki saadethanesinden Maltepe'deki yazlığına giderdi. Yazlık dedimse öyle köşk, yalı, sahilhane anlaşılmasın. Birinci katta denize nazır küçük bir daire, o kadar. Evimi İstanbul'a yeni nakletmiştim. Bizi ailece yazlığına davet etti. Akşamleyin mangal yapacağını söylemişti. Temmuz ayıydı. Hava sıcak mı sıcak, nemli mi nemliydi. O zamanlar belediye otobüslerinde klimalar da yoktu. Bu havada ne giyilebilirdi? Herkes ne giyiyorsa o. Öyle düşündüm. Hanımın, çocukların kılık kıyafetleri düzgündü. Benimse ayağında yazlık bir pantolon, üzerinde kısa kollu beyaz bir tişört vardı. Trafiğin ağır ve sıkışık olarak seyrettiği uzun bir yolculuktan sonra kapıdaydık. Zile çok kısa çalacak şekilde hafifçe dokundum. Kapı açıldı. Bir de ne göreyim. Hoca, kola kravatlı takım elbiseyle bizi buyur etmiyor mu. Utandım. Denizin gökle birleştiği noktadan başlayarak parlak al renkten laciverdi siyaha geçtiği zaman aralığında o kravatını bile çıkarmadan balkonda bize mangal yaptı. Mahcup oldum. O ise utandırmamak için çok çok sonraları bir hatırlatmada bulundu: “Sizi o gün evimde takım elbiseyle karşıladım. Bu, size ve ailenize verdiğim değerden kaynaklanıyordu. Mangalın başında bile kravatı çıkarmadım. Bu da hiç unutmaman içindi.” Anladım.

Haram dairesi içerisinde olmadığı müddetçe kendisine ilim verilmiş büyüklerin arzu ve isteklerinin emir telakki edilmesi ve yerine getirilmesi için azami gayretin gösterilmesi gerektiğini anladım. Odasında otuyordum. Üç beş sayfalık bir müsvedde uzatıp, “Şunları daktiloya çeker misin?” dedi. Notları aldım, yan masadaki daktiloya geçtim, temiz bir

kâğıt takıp yazmaya başladım. Makalenin ilk iki kelimesi şunlardı: Türk edebiyatında. “Türk” kelimesi kolaydı. Çünkü klavyede “Türk” kelimesindeki dört harften üçü yan yana, biri de hemen üzerlerinde idi. “Edebiyatında” ifadesine gelince işler karıştı. Her harfi başka başka yerlere yerleştirmişlerdi. Bir harfi güçlkle buluyor, tek parmakla tuşa basıyorum. Tık diye çıkan bir sestten sonra, sıradaki ikinci harfi arıyorum. İnsanı rahatsız eden bir sessizlik hâkim oluyor odaya. Zorla şerle ikinci harfi görüp parmağımı uzatıyorum. Daktilodan çıkan tak sesi sükûtu bozuyor. Ardından yine bir sessizlik gelip sarıyor her yanı. Bir sıkıntı basıyor beni. Terliyorum. Gözlerim faltaşı gibi açılmış sıradaki harfi bulmaya çalışıyorum. Tiktak'ların arası açıldıkça açılıyor. Parmağım dokunacağı harf için klavyenin üzerinde gezinip duruyor. Bir tik sesi, ardından süresi belirsiz bir sessizlik... Bir tak sesi, peşinden sükûnetiz bir sükûn... Hoca dayanamadı, “Oğlum, sen daktilo yazmayı herhâlde bilmiyorsun.” dedi. Nereden bilecektim. Evimizde daktilo yoktu. Daktiloyu ilk olarak bir resmî dairede görmüştüm. Çok da almak istediğim bir alet değildi. Araştırma görevlisi olunca gerekli olduğunu kavramıştım ama alacak parayı henüz denkleştirememiştim. Hocanın sorusuna, “Bilmiyorum.” demedim. “Öğreniyorum, Hocam.” dedim. “Neyse, şimdilik kalsın, yarın yazarsın.” dedi. Anladım.

Her türlü güzelliğe ulaşmak için çetin ve meşakkatli bir yolu aşmak gerektiğini anladım. “Kurb-ı sultân âteş-i sûzân! (Sultanlara yakınlık yakıcı ateştir!)” derler. Sade cihan sultanlarına değil, gönül sultanlarına da, ilim sultanlarına da yakın olmak ateşten gömleği giymek gibidir. Siz böyle ferah ve fahur bir şekilde anlattığıma bakmayın. Onunla çalışmanın zorluklarını yaşayanlar bilir. Yaşadım. İki araştırma görevlisi arkadaş gelince biraz rahatladım. Kahır lütuf bilmek öyle kolay ulaşılabilecek bir makam değildir. Ben o makamdan çok çok uzağım, biliyorum. Hiç olmazsa rahmetin zahmette olduğunu idrak ettim. Bu bana yeter. Onun bana kahır gibi gelen sıkıştırmalarının daha sonraları lütuflar hâline nasıl dönüştüğünü gördüm, hayret ettim. Hayretim çabuk geçti. Anladım.

Kamu malına kendi malımızdan daha fazla özen göstermemiz gerektiğini anladım. Ulu ulu hocalar her vaaz verdiklerinde nakledecekler:

Hız. Ömer'e akşamleyin bir misafir gelmiş. Hazreti Ömer mum ışığında bir şeyler yapıyormuş. Misafiri buyur ettikten sonra mumu söndürmüş. Kıssa böyle başlıyor. Devamına gerek yok. Hepimiz biliyoruz. Her vesileyle anlatır dururuz ama bir örnekle bile olsa hayatımızda hiç karşılaşmayız. Ben karşılaştım. İlk gençlik çağlarımdan itibaren imtihanlarda cevap kâğıdını önce enlemesine dörde katlar, katlı yerlerdeki izleri dikkate alarak yazıyı düzgün yazmaya çalışırdım. Kâğıdın arka yüzünü de boş bırakırdım. Maksadım imtihan kâğıtlarının göze hoş görülmesini, şekil açısından albenili olmasını sağlamaktı. Bir gün, "Bak evladım!" dedi. "Sen imtihanlarda teksir kâğıtlarının arka yüzünü boş bırakıyorsun. Beş altı sayfa yazdığında üç teksir kâğıdı yerine altı teksir kâğıdı kullanıyorsun. Bu kâğıtlar bizim şahsi malımız değil, devletin. Yazık ve günah." Bu ikazdan sonra onun kâğıt sarfiyatını daha bir dikkatle takip ettim. İster teksir ister fotokopi kâğıdı olsun dekanlığın verdiği kâğıtları sadece resmî işlerde kullandığını, şahsi işleri için parasıyla aldığı birkaç top kâğıdı dolabında hazır bulundurduğunu gördüm. Hocanın kamu malını harcamadaki hassasiyetine şahit oldum. Böyle bir davranışı hayatımda tam olarak sergileyemesem de anladım.

Peygamberler ve onların manevi vârisleri dışında insanoğlunun para sevgisini kolay kolay kalbinden atamayacağını, insan olmamız hasebiyle helal dairesi içerisinde hak edilen parayı sevmeye ruhsat verildiğini, bu noktanın da merkezi kemal olan iç içe dairelerin en dıştaki başlangıç basamağı olduğunu anladım. Zaruri ihtiyaçlarımızı karşılayacak, ailemizi muhannete muhtaç etmeyecek, biraz da fukaraya verecek kadar para kazanmak için işimize sarılmamız elzemdi. Bunun için de bir iş tutmalı idik. Ne olursa olsun işimizi sevmeli, Yunus'umuz gibi, "Her kancaru varur isem/Cümle işüm hoş eyleyem" demeliydik. Önümüzde "nümûne-i bî-emsâl" olarak yine o vardı. Başkalarını bilmem, benim için öyleydi. Özlük haklarımla ilgili işler vesilesiyle zaman zaman Sosyal Bilimler Enstitüsüne giderdim. O enstitüye bağlı olarak verdiği ücretli derslerin çizelgesini bazen benimle gönderirdi. Çizelgede gösterdiği ücretli dersler hususunda çok titizdi. Dersi herhangi bir sebeple yapamamışsa kesinlikle çizelgeye yazmazdı. O zamanlar her doktora ve yüksek lisans tez çalışması için ayrı ayrı haftada bir saatlik ücret tahakkuk

ettiriliyordu. Bu ücret için hocaların beyanı esas alınıyordu. O, bir saati öğrencisiyle baş başa yapar, vakti de boş geçirmezdi. Başka şehirlerden gelen tez öğrencileri her hangi bir sebeple gelememişlerse o haftaki bir saatlik ders ücretini çizelgede belirtmezdi. Bir gün enstitüye götürmek üzere çizelgeyi aldığımda, "Hocam, şu şu haftalardaki tez çalışmalarını yazmamışsınız, onları da kaydedelim." dedim. "Öğrenciler gelemedi, dersler yapılamadı, bu sebeple yazmadım." dedi. "Hocam, bu haftalarda ders yapamadınız, tamam. Gün gelecek, bu tezlerin vakti sıkışacak. Siz haftada bir saat değil, beş saat, belki on saat çalışacaksınız, biliyorum. Bu çalışmaya karşılık haftada bir saatten fazla yazamayacaksınız. Gelin yazmadığınız saatleri çizelgede gösterelim. Siz nasıl olsa ileride bu tez çalışması derslerini fazlasıyla yapacaksınız." dedim. Hoca bir iki saniye düşündü. "Bir sonraki güne erişeceğime garanti verebilir misin? Beni kandırma." dedi. Helal kazanç hususundaki bu titizliğe ve para karşısındaki bu müstağni duruşa imrendim. Hayatımda tam olarak yapamam da hak etmediğim nimetlere tenezzül etmemek gerektiğini anladım.

Yüce Tanrı için kullanılması gereken kelime ve ifadelerin hiçbir varlık, hele hele bir insan için sarf edilmemesi gerektiğini anladım. Odaydaydım. İstanbul'a yeni geldiğim sıkıntılı günlerimde yalnızlığımı ve çaresizliğimi anlatmak babında, "Burada sizden başka kimsem yok. Size sığındım." dedim. Böyle dedim. Dilimden gayriihtiyari bu cümleler döküldü. "Bana niye sığınmıyorsun. Sığınacaksan Allah'a sığın." dedi. Yer yarılrsa da yerin dibine geçseydim. Günde en az kırk defa, "Yalnız sana ibadet eder, yalnız senden yardım dileriz." diye niyaz ettiğim Yaratıcı'dan utandım. Kendimden de. Bunu hiç unutmadım. Anladım.

Yaratılan cümle mahlukatın Cenab-ı Hakk'ın sonsuz sayıda tecellileri neticesinde meydana gelip kesret âlemini oluşturduklarını, bu âleme uyanan insanın kendisini çepeçevre kuşatan geçici güzelliklere aldanmayıp asıl kaynağa yönelmesi gerektiğini anladım. Kesretteyiz, varlığımızla kesretin bir parçasıyız, tamam. Ama gözümüz ve gönlümüz vadedette olmalı. "Dönüşünüz O'nadır" hitabı kalbimizde hep yankılanmalı. Hayat için kesret şart, ilim için de, kabul. Bölmeliyiz, parçalamalıyız, ayrıştırmalıyız, amenna. Ama bunu terkip için yapmalıyız. Parçalasak da parçalansak da gözümüz bütüne, yönümüz bire çevrilmeli hep. O bu

hakikati vücut bulmuş her şey için geçerli görürdü. Türk edebiyatını da bu bakış açısıyla değerlendirirdi. Divan, halk, tekke edebiyatı gibi suni ayrımların yanlış olduğunu dile getirirdi. Tanzimat, Servet-i Fünûn, Fecr-i Âtî, Cumhuriyet Devri gibi adlandırmalara fazla iltifat etmezdi. Ona göre Türk edebiyatı birbirinden ayrılmaz bir bütündü. Edebiyatımız, farklı sandığımız her bir nevi ile biri diğerine açılan kırk odalı bir masal sarayı gibi idi. Bir kökten fıskıran sarmaşıklar misali sonsuza doğru uzayıp gidiyordu. Yaprak ve dallardaki çeşitliliğe, yani kesrete takılıp ayrılıklara işaret etmek yerine, benzerliklere dikkat çekerek oradan köke, yani vahdete ulaşmak gerekiyordu. Yol açıktı. Metot belliydi. O, ufuk açıcı makale ve kitaplarında hep bu hakikati dile getirdi. Anlamak istemeyenler parçalara takılıp kaldılar, parçalandılar. Anlamak isteyenler bütüne yöneldiler, bütünlendiler. Anladım.

Daha neler neler anlayacaktım. Doktora yeterlik imtihanını yeni vermiştim. Onun yönetiminde teze başlayacaktım. Yüksek lisans tezi döneminde söylediği bir cümleyi hiç unutmamıştım. Hazırladığım müsveddeleri kontrol ederken, “Dikkatli bir öğrenci bir yıllık tez çalışmasında dört yıllık lisans öğrenimi süresinde edindiği bilgilerden daha fazlasını öğrenir.” demişti. Şimdi doktora tezi yapacaktım. Neler öğrenecektim neler. Kader başka türlü tecelli etti. Aklımın köşesinden bile geçmemişti bu. Bir gün ötelere bir çağrı geldi. Su duydu bu çağrıyı, toprak duydu, hava duydu, ateş duydu. O da duydu. Ben duymadım. Hummalı bir hazırlığa başladı. Cuma günleri yaşlı babasına gider, gerekli hizmetleri yapar, Cuma namazı için camiye götürürdü. Pirifânî denilebilecek yaştaki babasına daha bir ihtimamla hizmet etmeye başladı. Kutsal beldelere gidecekti. Daha bir hassaslaştı. Selatin camilerinden birinde verilen bilgilendirme toplantılarına katıldı. Diğer taraftan vize işlemleri devam ediyordu. Kalbi artık farklı bir şekilde çarpmaya başlamıştı. Yola düşeceği günün heyecanı içindeydi. Gitme günü gelmişti. O da ne? Vize de bir problem çıkmış, gidemiyordu. Ne olduğunu tam olarak bilemediği bazı engeller yolunu kesmişti. Aslında bu engeller sevgilinin cilvesi idi. Ondaki kavuşma iştiyakını daha da alevlendirmek için engeller koyuyordu araya. Bunu çok sonraları anladım. Gitmeliydi. Kutsal çağrı kalbinde yankılanırken nasıl olur da gidemezdi. Derin bir üzüntü-

ye kapıldı. Gitmesi gerekiyordu. İlgili mercilere başvurdu. Gitmek için âdeta çırpınıyordu. Ne oldu, nasıl oldu, bilemiyorum. Son anda vize alıp muhterem zevcesiyle birlikte yola çıktı. Kader hükmünü icra ediyordu. Gitmemek olmazdı. Çağrılmıştı, gidecekti. Bu çağrı ilahi vuslatı da içinde barındırıyordu. Su hissetti bu vuslat çağrısını, toprak hissetti, hava hissetti, ateş hissetti. O da hissetti. Ben hissetmedim. Zaten neyi hissetmiştim ki bu güne kadar! Hissetmedim. O gitti. Sırta kadem bastı. Bir ömür sırladığı kalbini asıl sahibine sundu. O gitti. Kutsal topraklarda sırlandı. Ben kaldım. Aramızda dünya/hüzün kaldı.

Şimdi mahzun ve mükedder bir şekilde dolaşıp duruyorum. Onunla geçirdiğim güzel günleri yâd edip avunmaya çalışıyorum. İçinde bulunduğum durumu kendi kelimelerimle ifade etmem imkânsız. Böyle anlarda şiire sığınırım. İnsan ruhunun binbir türlü hâlini resmetmede mahir eski zaman şairlerinden bir beyit imdadıma yetişir. Eski zaman dedimse, lafın gelişi. Zamanın eskisi yenisi olmaz. Zaman zamandır, o da bir andan ibarettir. Bunu kalbimde hissederek “Meded!” diye seslendim içimden. Geçmişte yaşadığını zannettiğim Şeyh Galib bir beyitle cevap vermekte gecikmedi. Bu beyit içinde bulunduğum hâleti ruhiyeyi ne kadar güzel ifade ediyordu. Âteşîn kelimelerin şairi, yakın dostu Esrar Dede için yazdığı mersiyede yaşadığım hâli anlatırcasına şöyle diyordu:

Allâh verdi aldı yine kurb-ı hazrete
Biz kaldık intizâr ile rûz-ı kıyâmete

Aslında yazı, intizârın ızdırabını içimizde dalgalandıran bu beyitle bitmeliydi. Gördüğünüz gibi bitmedi. Bitmemeli de. Biterse eksik kalır. Çünkü o çift kanatlı bir Zümrüdüanka gibiydi. Bir kanadı divan şiiri ise diğer kanadı halk şiiriydi. Divan şiirini sevdiği kadar halk şiirini de sevdi. Madem bekleyişin yakıcı azabını tasvir için az önce divan şiirinden bir beyte yaslandım, şimdi halk şiirinden bir beyit bulmalıyım. Bir beyit bulmalıyım. Beni anlatmalı. Hâlime tercüman olmalı Göğsüme bir elif çekip derunumu şerh etmeli. Hafızamı şöyle bir yokladım. Bir maninin son iki mısraı düştü kalbime. Ruhumu saran pişmanlık ve hasret o iki mısra ile onulmaz bir yaraya dönüştü yüreğimde. O iki mısra sessiz

bir feryat olarak kalbimin cidarlarında yankılanıp durmakta. Bilinsin isterim:

Geç buldum tez yitirdim

Hâlâ ona yanaram

Hâlâ **ona** yanaram